

ДЖЕЙМС ПАТРИК КЕЛИ ИТСИ БИТСИ ПАЯК

Превод от английски: Христо Поцаков, 2000

chitanka.info

Джеймс Патрик Кели е един от постоянните участници в сборниците „Най-доброто от научната фантастика за годината“ В САЩ. Въпреки че не е профилиран в определена тематика, той е един от най-впечатляващите автори на късия научнофантастичен разказ през последното десетилетие и то поне с три произведения годишно. През тази година сборникът му с разкази озаглавен „Да мислиш като динозаврите“, бе издаден с твърди корици от новото амбициозно издателство „Голдън Криптън“, а разказът в настоящата антология е публикуван за първи път в „Азимов сайънс фикшън“ през миналата година. Джеймс Патрик Кели е един от представителите на писателите от средна възраст, който се вглежда в проблемите на нашите родители и тяхното непрекъснато влошаващо се здраве, като прави една нерадостна прогноза за тяхното бъдеще, но за сметка на това произведението, което ни предлага е наистина впечатляващо.

* * *

Открих, че през всичките тези години баща ми е все още жив, продължава да живее в „Строубери фийлдс“ и е получил каквото заслужава. Ретро предградията са място, където старите изплашени хора могат да се скрият. Винаги съм си ги представяла като объркани губещи създания. Едно нещо е да посетиш фантастичен свят от рода на „Дисниленд“ или „Карлучи Картхейдж“, съвсем друго е да се трогнеш от това като тук. Разбира се 2038 година е достатъчно солидна, но сигурно е дяволски гадна за доста от тях, които си спомнят шейсетте или които и да са следващи години от миналия век.

Пристигнах на „Блуджей Уей“ 144 и осъзнах, че това място е лошо, отколкото си го бях представяла. „Строубери фийлдс“ имаше претенциите за голямо предградие от последните години на двайсети век, но представляваше стерилна монотонност от евтини жилища. Наистина беше чисто и спретнато, но навсякъде бе едно и също. Парцелите бяха притиснати един към друг, а къщите изглеждаха свити в черупките си, също като мечтите на своите собственици. Те представляваха фабрично произведени модулни блокове с размер на гараж, безвкусно окичени по начин, по който всяка от тях би трябвала

да наподобява ранчо. Имаха старомодни, двойно отварящи се прозорци, по твърдите им странични стени се виждаха златни жита, червени хамбари и зелена гора. В действителност вече не съществуваха истински гаражи, улиците се пресичаха от автобуси „Мустанг“ или „Фолксваген“. Техните машинни мозъци получаваха повиквания например от Барбара Челси, чието име се забелязваше на вратата на съседната къща с номер 142 или от Голзес, който стоеше по средата на улицата и смяташе да се отправи към „Пени Лейн“, за да играе на кегли, или от някой желаещ да посети болница, за да умре там.

Срещу първото стъпало на „Блуджей Уей“ 144 се намираше плажен стол със синя найлонова плетка. Към него водеше малка пътечка с тухлена настилка, която разделяше дворчето на две части, покрити със зелена изкуствена настилка, чийто цвят изглеждаше като в сънищата. По вратите на съседните къщи имаше имена и адреси, отпечатани с огромни светоотражаващи букви, така че жителите на „Строубери фийлдс“ едва ли можеха да бъдат сбъркани. Собственикът на тази срещу мен бе Питър Фенси. Рожденото му име е било Питър Фанели, но след първият си успех в „Принс Хол“, в първото действие на „Хенри четвърти“, той решил незаконно да приеме сценичното си име. Аз също бях Фенси, едно от малкото неща, които поддържах покрай баща си.

Спрях се пред вратата и ѝ позволих да ме огледа.

— Вие сте Джен — каза тя.

— Да — потвърдих и напразно я почаках да се отвори, за да добавя нещо друго. — Бих желала да видя господин Фенси, моля — продължих, но изглежда къщата на стария мъж имаше по-лоши маниери от неговите. — Той знае, че аз ще пристигна — добавих. — На няколко пъти му изпращах съобщения. (На които той никога не отговаряше, но не го отбелязах.)

— Изчакайте за минутка — каза вратата. — Тя сигурно ще се застъпи за вас.

— Тя ли? — помислих.

Идеята, че той сега може да бъде с друга жена, изобщо не ми бе минавала през главата, защото бях изгубила дирите му много отдавана. През последната нощ, когато го бяхме посетили си спомням, че бях на двайсет години. Тогава майка ми ми връчи билет за „Порт Джемини“,

където играеше в пиеси на Шекспир предназначени за „пространствените програми“.

Орбиталната станция беше огромна, но да бъдеш заедно с него бе все едно да се намираш под вода. Мисля, че през цялата седмица тогава сдържах дъха си. След това имаше няколко спорадични обаждания, няколко неловки вечери по негова инициатива, после двайсет и три години нищо.

Ако трябва да бъде точна, никога не съм го ненавиждала. Когато ни напусна, аз исках само да изразя солидарността си към мама и да бъде справедлива към него. Ако да играеш е нещо по-важно от семейството, тогава по дяволите Питър Фенси. Мама бе ужасена, когато ѝ разправих как се чувствам. Тя плака и твърдеше, че за нея развода е по-голям провал, отколкото за него. За мен бе твърде много да се отнеса към него по подходящ начин, защото когато те се разделиха бях само на единайсет години. Нуждаех се да бъде на нечия страна и избрах нейната. Тя никога не спря да се опитва да ми говори, че трябва да го намеря, но това само ме влудяваше. През следващите няколко години ме предупреждаваше да не развия погрешна представа за мъжете.

Мама беше интелигентна жена и в крайна сметка излезе победителка. Разбира се имаше достатъчно грижи, но си намери три компании и на двайсет и пет години стана милионерка. Да си призная, много ми липсваше.

Ключалката изщрака и вратата се отвори. В полумрака на вътрешността стоеше малко момиче, облечено в златно бели дрехи. Черните ѝ къдрави коси бяха завързани с панделка. Беше обува с бели къси чорапки и черни обувки тип „Мери Джейн“, блясъкът на които не допускаше те да бъдат пластмасови. На лявото ѝ коляно имаше тънка лента.

— Здравей Джен. Надявах се, че наистина ще дойдеш — изненада ме гласът ѝ — беше резониращ и зрял, а от пръв поглед се забелязваше, че е на три, най-много на четири години — никога не съм била в състояние да определям точно детската възраст. Сега осъзнах, че това пред мен би трябвало да бъде бот — изкуствено създадена личност.

— Изглеждаш така, както си мислех — усмихна се тя, повдигна се на пръсти и деликатно протегна малката си ръчичка над главата си,

а аз трябваше да се ръкувам. Тя беше топла, леко влажна и твърде истинска. Тя също принадлежеше на „Строубери фийлдс“, моят баща не бе в състояние да си позволи да има бот с толкова реална кожа.

— Влизай вътре — протегна ръка тя, за да запали светлините. — Толкова сме щастливи, че си тук — заяви и затвори вратата зад мен.

Детската стая заемаше почти половината от малката къща. До една от стените имаше миниатюрна кухничка. Чинийки играчки съхнеха върху поставка до умивалничето, розово хладилниче едва стигаше до кръста ми. Там имаше и неголяма маса. До нея стояха два стола с нормални размери и едно повдигащо се столче. Срещу нея бе поставено легло, покрито с нагъната кувертюра тип „Памкин Пати“. В края ѝ бяха подредени около дванайсет кукли и животинки и аз разпознах повечето от тях: „Мечо Пух“, „Господин Луна“, бебето „Роли-поли“, „Сънливко“ и „Голямата птица“. Бях запозната и с изображенията върху тапетите, фигурите на Оз, Тото и Вълшебника на полето на Мъчкин.

— Трябваше да направим някои промени — каза ботчето. — Харесва ли ти всичко това?

Сега стаята ми изглеждаше като облицована. Направих малка, неуверена крачка и всичко си застана на мястото. МОИТЕ играчки, МОИТЕ тапети, МОЕТО шкафче с чекмеджета. Вгледах се в ботчето и я разпознах за първи път.

Тя беше старо копие на мен.

— Какво е това? — попитах. — Да не би да е някаква мръсна шегя? — останах сякаш ме бяха зашлевили по лицето.

— Какво му е грешното — попита ботчето. — Кажи ми, трябва да го установим?

Замахнах към нея, но тя отскочи от досега ми. Не знаех какво щях да направя, ако я бях хванала. Може би щях да я изхвърля през цветното стъкло върху малкия преден участък пред къщата или щях да я разтърсвам, докато чарковете ѝ започнат да излизат от нея. Но ботчето не беше виновно, вината принадлежеше на моя баща. Мама никога не би го защитила, ако знаеше за ТОВА. Старото му копеле, не можех да го повярвам. И сега се намирах тук, и треперех от гняв, след толкова години липса на проява на чувства от него към мен.

Зад някакви лавици, пълни със стари книжни томове се намираше някаква вътрешна врата. След като пристигнах няхах време

да ги погледна, но знаех че там се намира Доктор Зеус, и А.А. Милн, както и Л. Франк Баум. Вратата не притежаваше дръжка с топка.

— Отвори я! — извиках и тъй като нещото ми отказа, аз го ритнах. — Хей, чуваш ли! — продължих да крещя.

— Дженифър — каза ботчето и ме дръпна за задната част на якето ми. — Аз трябва да те попитам...

— Не можеш да ме хванеш! — притиснах ухо към вратата, но не чух нищо. — Не съм такава, както ти си направена — отново я ритнах. — Чуваш ли?

Внезапно някакъв телевизионен говорител, както ми се стори, се провикна в съседната стая:

— ... в позицията в Ръсел, който сам отблъсна Халвисик и твърде легендарен, той стреля... и Бейлор отвърна със страшна сила.

Опитах се да забравя чутите глупости.

— Ако веднага не се махнеш от вратата ще повикам охраната — заяви ботчето.

— И какво ще ми направят? — попитах. — Аз съм една дълго забравена дъщеря, която е пристигнала на посещение. Ами ти коя си, по дяволите?

— Аз съм прикрепена към него, Джен. Твоят баща не е в състояние да взема компетентни решения относно собствените си дела. Аз съм легалния му настойник.

— Лайнарщини — рекох и ритнах вратата за последен път, но сърцето ми беше вече някъде другаде. Не би трябвало да бъда изненадана, че е преминал границата, той приближаваше деветдесет години.

— Би ми харесало много повече, ако седнеш да поговорим — каза ботчето и посочи към закръглената облегалка на стола с бананов цвят. — В противен случай възнамерявам да те попитам дали ще си ходиш.

„За мен бе истински шок да видя ботчето — мислех си. — И реагирах като обидено малко момиче. Но, аз съм зряла жена и трябва да започна да се държа като такава. Не трябваше да позволя на Питър Фенси отново да навлезе в чувствата ми, направих го заради Мама.“

— В действителност пристигнах тук по работа — казах и отворих чантата си. — Ако сега управляваш неговия живот, предполагам, че това е от теб.

Подадох ѝ плика, облегнах се и подгънах крака под себе си. За един възрастен нямаше начин да стои изящно на такъв стол.

— Това е от Майка — рече тя изваждайки чек от плика, но веднага се коригира: — От нейното наследство.

Не изглеждаше изненадана.

— Да — потвърдих.

— Толкова е щедро.

— И аз мисля така.

— Сигурно и за теб се е погрижила.

— Аз съм добре — отвърнах и нямах намерение да дискутирам с играчката дъщеря на баща ми пунктовете от майчиното завещание.

— Бих желала да я познавам — каза ботчето, пъкна чека обратно в плика и го постави встрани от себе си. — Прекарвала съм много време, представяйки си Майка.

Употребих голямо усилие, за да не я прасна. Сигурно този бот притежаваше човешки еквивалент на интелигентност и някой ден щеше да стане свободна гражданка, ако се допусне, че няма да се повреди. Но тя имаше и вграден елемент за компетентност, както и произведено в голям съд сърце. Как бе възможно да си представи Мама, като при всички случаи беше лъжа, че ТОЙ ѝ е говорил за нея?

— Колко е зле? — попитах.

Тя ми отправи студена усмивка и поклати глава.

— През някои дни е по-добре, отколкото през други. Не знае кой е президента Хуонг или за земетресението, но все още може да рецитира сцена от „Макбет“. Не съм му казвала, че Майка е починала, защото след десет минути ще го забрави.

— Знае ли какво представляваш ти?

— Аз съм много неща, Джен.

— Вероятно включвайки и мен.

— Ти си ролята, която играя, а не това, което представлявам. Искаш ли малко чай?

— Добре — съгласих се и все още очаквах да разбера защо Мама е оставила на баща ми четиристотин трийсет и осем хиляди долара, указани в завещанието ѝ. Ако той не можеше да ми каже, може би ботчето щеше да бъде в състояние да го направи.

Тя отиде до кухникката си, отвори шкафчето и извади чаша за чай с нормален размер. В малките ѝ ръчички изглеждаше като кофа.

— Не мога да си представя, че все още пиеш „Вечните клюки“ — отбеляза тя.

Нейният любим чай. Известно време се мъчих да включа.

— Чудесно — отвърнах и си спомних, че когато бях дете често попарваше чай за двама ни от същите торбички, защото „Вечните клюки“ бе твърде скъп. — Мисля, че тази фирма отдавна е излязла от бизнеса — добавих.

— Аз смесвам мой собствен. Интересуваш ли се да чуеш точната му рецепта и какво мислиш за нея?

— Предполагам, че ти знаеш как ми харесва.

Тя се изкиска.

— Той има ли нужда от пари? — попитах. Микровълновата печка иззвъня.

— Твърде малко актьори станаха богати — отвърна ботчето. — Особено когато са болни по Шекспир.

Помислих си дали през шейсетте години на миналия век е имало микровълнови печки, но точната историческа прецизност не важеше за „Строубери фийлдс“.

— Но как живее тук без да се е провалил напълно? И как те е доставил? — продължих с въпросите.

Тя хвана щипка захар между палеца и показалеца си и ги разтърка над чашата. Същото правех едно време и аз, когато оставах насаме със себе си. Отвратителен навик, майка ми винаги викаше, за да ме отучи от него.

— Аз бях подарък — отговори ботчето, постави торбичката във варилка за чай с форма на жълд и я потопи във врялата вода. — Подарък от майка ти — поясни и ми подаде чашата, а аз я взех нервно.

— Не е истина — възразих и почувствах как побледнявам.

— Мога да те излъжа, ако предпочиташ, но няма да бъде достатъчно — заяви тя, измъкна повдигащото се столче под масата и се обърна към мен. — Около тях двамата има много неща, за които никога не са ни говорили, Джен. Винаги съм се чудила защо е било така.

Почувствах се малко глупаво от тази логичност и като че ли се измъквах от дрямка, продължила трийсет години.

— Тя само те подари ли? — запитах.

— Купи му и тази къща, и плати всичките му сметки.

— Но защо?

— Ти я познаваш — рече ботчето. — Надявам се да ми обясниш.

Не можех да измисля какво да кажа или да направя и тъй като чашата беше в ръката ми, отпих глътка. За момент благоуханието на чай и сушени портокали ме върна във времето, когато бях малко момиче, седях в „кухнята“ на „Грандма фанели“ по мокър бански костюм, и пиех от „Вечните клюки“, приготвен от баща ми, за да ме предпази от излишно бърборене. По чамовите стени имаше чепове като кафяви очи, а зеления линолеум беше плъзгав от капките паднали върху него.

— Добър ли е? — запита тя.

— Добър е — отвърнах отсъстващо и вдигнах чашата към нея. — Но не е точно същия, какъвто си спомням.

— Така ли? — плясна възбудено с ръце ботчето. — Какво представляваше Майка?

Беше невъзможен въпрос и се опитах да не му позволя да накара да излезе от кожата си. Но никоя от нас не каза нищо, само се взирахме една в друга през зиналата бездна на времето и опита. Мама бе починала преди три месеца и за първи път от нейното погребение насам, помислих, че тя наистина е съществувала — не като книжен призрак в болничната стая. Сега си спомних, че след развода с баща ми, тя винаги отговаряше на моите обаждания — независимо дали беше в работата си или бе много късно, как винаги ми слагаше въображаеми спирачки когато я карах нанякъде и колко благодарна ѝ бях, че не заплака при новината за развода ми с Роб. Помислих си за великденските яйца и малиновата „Върховна торта“, които тя ми изпрати на Антибите по случай моята четиринайсета годишнина, за парфюмите, които слагаше на купоните, организирани от баща ми и за начина, по който танцуваше валс във вътрешния двор на къщата в Уолтъм.

„Западът върви като гюле над кралския двор и след петнайсет секунди ще стовари обидата си върху застреляния часовник, след осемнайсет върху половината...“

Столтът със закръглената облегалка, на който стоях, се намираще срещу прозореца с цветно стъкло. Зад себе си чух, че вратата до лавиците с книги се отваря.

„Джонс и Гудрич са в техните законни пуловери и сега Чембърлейн обръща, за да извика гюлето от слабата му страна...”

Аз се обърнах, за да погледна през рамо. Великият Питър Фенси възвестяваше своето появяване на сцената.

Мама ми разправяше, че когато срещнала баща ми, той играел ролята на мъж, в когото жените се влюбвали безнадеждно. Той имал големи успехи в ролите на Стенли Ковалски в „Улична кола“, на Скай Мастерсон в „Момчета и куклички“ и на Виконт де Велмонт в „Опасни уроци“. Годините бяха поразрушили добрият му външен вид, но не го бяха заличили, и от известно разстояние, той все още изглеждаше представителен мъж. Имаше на главата си снопче от късо подстригана бяла коса, красивите му скули си стояха на мястото, заострената му брадичка изглеждаше като на снимка от младите му години. Сивите му очи гледаха сдържано и малко замечтано, сякаш беше загрижен за „Войната на Розите“ или проблема с дявола.

— Джен — каза той, — какво става навън?

Все още имаше силен глас, който бе в състояние да стига до втория балкон без нужда от микрофони. За момент си помислих, че говори на мен.

— Ние имаме компания, татенце — каза ботчето с трепетливо чуруликане на четири годишно дете, което ме изненада — Дошла е една дама.

— Мога да видя, че това е дама, сладурче.

Той извади ръка от джоба на джинсите си, притегна токата на колана си и дългите му крака твърдо го поведоха през стаята.

— Аз съм Питър Фенси — заяви.

— Дамата е от „Строубери фийлдс“ — подскочи ботчето зад баща ми, после ми хвърли поглед, който определи условията и клаузите на по-нататъшния ми престой тук и той беше съвсем ясен: ако нарушах илюзията, трябваше да си ходя. — Тя пристигна да види дали в къщата всичко е наред.

Ботчето ме разстрои още повече, защото сега говорът му звучеше като на малката Джен Фенси.

Докато се повдигах от стола, баща ми хвърли една от тези изкривени флиртуващи усмивки, които познавах така добре.

— Дамата има ли име? — попита.

Сигурно се беше обръснал само заради компанията, защото когато се доближи до мен забелязах по лицето му няколко пресни порязвания. Под ушите му бяха останали няколко снопчета сиви косми, които изглежда не бе забелязал.

— Казва се госпожица Джонсън — каза ботчето, а това беше бившата фамилия на Роб, преди да се разведе с него. Макар че никога не съм била Дженифър Джонсън.

— Добре, госпожице Джонсън — произнесе той и пъкна палците на ръцете си в джобовете на панталона си. — Келнерът след моето гримиране е кафяв.

— Аз... хмм... ще видя дали да го махнем от сцената — запънах се и не знаех какво да кажа повече, докато не ме осени ново вдъхновение: — В действителност имах друга причина, за да пристигна — видях как ботчето настръхва. — Не зная дали сте виждали „Вчера“, нашият малък новинар? Както и да е, разговарях с госпожа Челси от съседната къща и тя ми разказа, че вие някога сте били актьор. Чудех се, дали не мога да взема интервю от вас. Само няколко въпроса, ако имате време. Мисля, че вашите съседи могат...

— Къде? — каза той и се изпъчи — НЯКОГА ли? Мадам, аз и сега съм актьор, както винаги ще бъда.

— Моят татко е прочут — изрече ботчето. Присвих се вътрешно: беше нещо, което винаги казвах. Баща ми ме изгледа косо и попита:

— Как назова твоето име?

— Джонсън — отвърнах. — Джени Джонсън.

— И вие сте репортерка? Сигурна ли сте, че не сте критичка?

— Положително.

— Аз съм Питър Фенси — повтори той, изглеждаше удовлетворен и протегна ръка, за да се ръкува с мен.

Ръката му беше костелива и покрита с петна, трепереше като вълнички по езеро. Имаше нещо магично или по-скоро плод на хирургическо умение, но усмивката на баща ми не се разтегна докрай. Бях толкова разстроена от неговата немощ, поех студената му ръка и я повдигнах три-четири пъти. Беше суха като някоя страница от запуснатите му книги. Когато я пуснах, изглеждаше стабилна. Той посочи към стола със закръглената облегалка.

— Седнете моля — каза.

Преди да направи поканата, той ми подложи възглавничка и се затътри към прозореца с цветно стъкло.

— Барбара Челси е грохнала и хаплива жена — рече. — И при никакви обстоятелства не бих приел да вечерям с нея. Разбирате ли?

— Да, татенце — изрече ботчето.

— Смятам, че е гласувала за Никсън, така че тя няма причини да се оплаква от това.

Явно доволен, той се облегна на подпрозоречната дъска и ме погледна. Вече бе проверил, че никой от съседите не ни дебне и продължи:

— Госпожа Томпсън, мисля, че днешния ден ще бъде щастлив и за двама ни. Искам да съобщя нещо важно.

Направи пауза за по-голям ефект и завърши:

— Отново мисля за „Крал Лир“.

Ботчето седна на малкото си столче.

— Ооо, татенце — възкликна. — Това е чудесно.

— Това е само една от големите четири роли, които не съм направил — каза баща ми. — Някъде през 1999 г. бях отседнал за една продукция в Стратфорд, в щата Онтарио, а Поли Метюс щеше да играе Корделия. Сега има само един актьор, който може да накара камъка да се просълзи. Но тогава за жена ми Хана бяха настъпили лоши времена и освен това трябваше да се грижа за Джен, така че се оттеглих. Двама от нас се установиха във вилата на майка ми в Кейп, а аз изхабих цял сезон, обслужвайки един бар. Когато положението на Хана се подобри, тя реши, че повече не иска да бъде омъжена за безработен актьор, така че за известно време нещата бяха доста обтегнати. Тя изкарваше парите, а аз трябваше да се боря — почти две години бях изхвърлен на пътя. Но мисля, че може би е било за добро, бях само на четиридесет и осем години. Твърде стар за Хамлет и твърде млад за крал Лир. Въпреки, че както знаете, моят Хамлет бе много добре приет. Бях в преговори с ББС, за да направя записи, но по същото време ББС реши да реализира Шекспир в редица серии и ангажира оня доктор, как му беше името? Джонатан Милър, мисля. Така че, вместо Питър Фенси се появи Дерек Джакоби, който имаше брилянтната идея да се върти по сцената и да изстрелва стиховете като побеснял. Вие бихте помислили, че той изглежда по-скоро като извънземен, а не като дух на баща. Както и да е. Това беше друга възможност, която изпуснах, тъй като

бях много млад. Зрелостта е всичко, нали така? Така че аз все още трябва да изиграя крал Лир. Безкрайна отговорност. Моето завръщане.

Той се поклони, след това се завъртя около себе си тържествено, така че видях профила му на фона на цветното стъкло.

— Къде съм бил? Къде съм сега? Прекрасна дневна светлина ли? — повдигна треперещата си ръка и премигна неразбиращо. — Не знам какво да кажа, не моите ръце са това.

Неочаквано ботчето се смъкна в краката му.

— О, погледни ме сър — изрече с детския си глас. — И задържи ръката си за благословия.

— Моли се, а не ми се подигравай — присви се баща ми всред изблика на сутрешната светлина. — Аз твърде глупав съм, любящ, тъй стар човек, преминал съм осемдесет, дори и малко нанагоре, ни час отгоре, ни отдолу, и провидението недвусмислено ми определя: аз губя съвършения разсъдък.

Той крадешком погледна към мен, за да прецени реакцията ми от импровизираното представление. Може би едно намръщване от моя страна би го спряло, а една грешна дума би го съкрушила. Вероятно би трябвало да го направя, но се страхувах, че отново ще започне да говори за Мама и да ми разправя неща, които никога не съм знаела. Затова смаяна продължих да го наблюдавам.

— Метхинкс, би трябвало да те познавам... — протегна той ръце към главата на ботчето. — ... да, да познавам този странник — подхвана неумело и дългите му крака го отнесоха през стаята по посока към мен. Когато се приближи, изглеждаше поизгубил годините си. — Сега съм главният невежа — продължи, — на място като това, каквото е, и всичките умения в спомените ми, не се намират ни в уменията ми, ни в ложето от миналата нощ — рецитираше истинският Питър Фенси, а лицето му отдалечено се докосваше до мен. — Не ми се смейте, аз съм мъж, но смятам тази лейди да бъде моето дете. Корделия.

Той се бе взрял право в мен, разцепвайки индиферентността, към болката която бях лекувала през всичките тези години и никога нямаше да бъде изцерена. Изглеждаше че очаква някакво повторение, но не бях наясно с линията на поведение. В мен пищеше тъничък скимтящ глас: **ТИ МЕ ИЗОСТАВИ И ПОЛУЧИ ТОЧНО КАКВОТО ЗАСЛУЖАВАШЕ.** Но стегнатото ми гърло ме разубеждаваше.

— Аз съм! Аз съм! — викаше ботчето.

Но тя го беше объркала. Виждах как смущението го бе обхванало.

— Ще бъдат ли сълзите ти мокри? Да, обещание. Аз ще се моля... не плач. Ако имаш отрова за мен, ще да я изпия. И знаей, че не ме обичаш...

Той спря и веждите му се сбърчиха.

— Беше нещо за сестрите — промърмори.

— Да — рече ботчето. — ... би трябвало да имам грешка за сестрите твои...

— Не ми подавай шибани реплики — изкрещя. — Аз съм Питър Фенси, по дяволите!

След като тя го поуспокои, седнахме да обядваме. Ботчето му предложи фъстъчено масло и бананови сандвичи, след като той беше загреял със супа от ориз и домати на „Кампбел“, излята от истинска метална кутия. Сандвичите му присядаха, защото беше нарязал бананите на късове с големина на орехи. Тя се опита да го накара да ми разкаже за лалетата, цъфтящи в задния двор, за Бостонската градина и за времето, когато те двамата с Мама са били поканени на закуска с Боби Кенеди. Ботчето го попита дали след това е очаквал вечеря в присъствие на телевизията и то с пай за десерт. Той отказа да се присъедини към всичките й разговорни маневри. Остана само с половин паница изядена супа.

Той я накара да се отдръпне от масата и обяви, че е време да си ляга. Ботчето вдигна формална врява, макар да беше съвсем ясно, че баща ми е изморен. Колкото до действието му, то по-скоро приличаше на изчерпване.

— Казах ти какво да направиш — каза той. — Обикновено играем по свирката ти, сърчицето ми. Но ти трябва да си починеш, за да не бъдеш раздразнена тази вечер.

Двамата седнаха на края на леглото на ботчето, близо до „Голямата птица“ и „Сънливко“. Баща ми започна да пее и тя веднага се присъедини към него.

— ИТСИ БИТСИ ПАЯКА, нагоре лази в гърлото на чайника.

Жестовите им бяха почти като огледални образи, с изключение на тези ръце-развалини, които се клатеха във въздуха и изглеждаха като на паяк.

— Падна дъжд и паяка изми — продължиха да пеят.

Ботчето сияеше, сякаш баща ми беше единственият човек в този свят.

— Отвънка грейна слънце и дъждът изсъхна, паякът отново през гърлото на чайника се промъква.

Докато раменете му бяха над главата ѝ, тя се хилеше глуповато и го стискаше в прегръдката си. Той се оставяше да падне върху нея и отново да я получи.

— Това е добро момиче — казваше. — Това е моята Джени.

Изразът на лицето му показваше, че бях сгрешила: не беше играене на роля. Бе толкова истинско за него, колкото и за мен. Помъчих се да не се затруднявам, но все още си спомнях, че двама от нас винаги ще играят заедно — Татко и Джени, Джени и Татко.

Очаквайки Мама да се върне в къщи.

Той я целуна и тя се пхна под чаршафите. Очите ми засмъдяха.

— Ако започнем да си играем, кога ще се върнеш? — попита го тя.

— За каква игра ми говориш?

— За онази, дето веднъж ми разказа. За царя и дъщерите.

— Няма да има повече игри, Джени — прекара той ръцете си през черните ѝ къдрици. — Никога няма да те оставя, сега не се безпокой — повдигна се неустойчиво и се хвана за кръста.

— Нощни юфки — рече ботчето.

— Приятни сънища, сладко сърчице — каза баща ми. — Обичам те.

— И аз те обичам.

Очаквах от него да каже нещо, но той дори не осъзнаваше, че все още съм в стаята. Затътри се към стаята си, отвори вратата ѝ и се помъкна към своето легло.

— Съжалявам за станалото — каза ботчето отново с гласа на възрастен.

— Не го прави — отвърнах и нещо заседна в гърлото ми. — Беше чудесно, бях много... заинтересувана.

— Обикновено е много щастлив. Понякога работи в градината — отметна тя чаршафите и показа крачетата си извън леглото. — Той харесва изолираността.

— Да.

— Грижа се добре за него.

Кимнах и се протегнах за чантата си.

— Можех да го видя, но трябва да си тръгвам. Това ли е всичко?

— Той е моя Татко — сви рамене тя.

— Имах предвид парите. Защото ако липсват, бих искала да ви помогна.

— Благодаря, той ще го оцени.

Предната врата беше отворена за мен, но аз се спрях преди да изляза навън и да попадна в „Строубери фийлдс“.

— Какво ще кажеш... за по-нататък?

— Когато умре ли? Моето задължение ще свърши. Той каза, че ще остави къщата за мен. Зная, че може да оспорваш правата ми, но ще бъдеш принудена да платиш двацет и пет годишна издръжка.

— Не, не. Това е хубаво. Ти го заслужаваш.

Тя дойде до вратата и обърна поглед нагоре към мен — малката Джен Фенси и жената, с която никога не си бяха подхождали.

— Знаеш ли? Ти си, която си го обичала — рече тя. — Аз съм само един реалистичен образ.

— Той обича своето малко момиче — казах аз. — Не ми споменавай за нещо по-добро, аз съм на четиридесет и седем.

— Ако можеш да си ги позволиш — намръщи се ботчето. — Чудя се дали майка ми би направила всичко това. Трябва да го разбереш.

— Или винаги е съжалявала — поклатих глава. Мама беше интелигентна жена. Бих искала да я опозная.

— И така, госпожице Фенси, може би някога ще ни посетиш отново — ухили се ботчето и се ръкува с мен. — Татко обикновено е в добро настроение след подремването си. Той сяда на плажния си стол и чака за сладолед. Винаги ни купува известно количество от него. Неговата любима марка е „Жълтите подводници“. Съдържа ванилия с къдрици от масло, аранжирани с бял шоколад. Звучи като нещо рекламно, но е добро.

— Да — отвърнах отсъстващо, мислейки за нещата, които Мама ми бе разказвала за баща ми, и които сега видях за първи път. — Би трябвало сладоледът да е чудесен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.